

POLIFONÍAS. Voces poéticas contra a violencia de xénero.

Porque marzo é o mes da muller, nese tempo os actos contra a violencia de xénero reproducense ao longo do país. Actos de denuncia que distan moito dunha festa ou dunha gran cerimonia. Neles non só se celebra ser muller, celébrase a existencia dun oco de liberdade polo que erguer a man para pedir a palabra. Aínda que camiñemos sobre a obviedade, non estamos ceg@s como para non ver o que ocorre a todas as horas do ano. Aínda temos conciencia crítica para darnos conta de que en todo intre unha muller pode estar a ser insultada, violada, ultraxada, asasinada sobre un fondo negro e non precisamente violeta. Nesta ocasión, a pa de cores ten importancia.

O 24 de novembro de 2005 unha ristra de mulleres galegas: artistas, poetas, cantantes e bailarinas levaron as súas voces ao CGAC para falar dende o aquí e o agora. Hoxe, todas aquelas intervencións podémolas atopar recollidas no necesario libro *POLIFONÍAS. Voces Poéticas contra a violencia de xénero*, editado pola Vicepresidencia da Igualdade e do Benestar da Xunta de Galicia e Edicións Espiral Maior.

Hai persoas que non aturan que o nome dunha muller encha un espazo de seu. Por iso teñen que botar man das tesoiras para recortar os metros, coma se fosen tea. Deshabitar os cuartos propios mentres a xenreira medra e a liberdade redúcese ao mínimo deixando de ser un estado vital.

As mulleres que aquela noite faloron no Centro Galego de Arte Contemporánea denunciaron feitos e visións existentes nunha sociedade que nos acolle. Dalgún xeito facíanse eco do texto que tantas outras levaron e levan agochado entre os dentes, con medo a que se sae ao exterior a costela doa. Cos pés en firme poñían en alto relevo a súa disposición a resistir.

Pero, ¿ é a resistencia o estado que define as valentes ? E se así fose, despois de tantos séculos, ¿ aínda non estamos cansas de selo? ¿ Somos valentes por falar ou sómolo por pedir a palabra e resistir agardando a que nola concedan? ¿ En que consiste “ pedir a palabra ” ? ¿ Foi ese un termo que xurdiu a partir de que unha muller, no medio dunha xuntanza colectiva nunha ágora, nunha praza ou nun quinterio, foi valente e ergueu o brazo antes de se atrever a falar ? Non sabemos se isto pode levar directamente á idea dun autoengano, pero dende logo dista moito do que a muller quere para si mesma e, polo tanto, para a colectividade que a acolle. É preciso, pois, reformularse moitas preguntas, axustarse á linguaxe e aos tempos. Porque se a cuestión é dicir “ xa non quero ser máis morta nos teus brazos “, ou explicar e denunciar unha

situación que medra como un lume que todo o destroza, nestas *POLIFONÍAS* temos unha boa mostra de como facelo.

De certo é necesario falarlle ao outro por medio das accións do día a día e das palabras, empregando as ferramentas que amamos e coas que cada un / unha de nós traballa. Deste xeito, Elas fixérono por medio da canción, da danza e da escrita. Uníronse para esixiren que desaparezan da terra as rosas de sangue, e en cada un dos pétalos deste libro escribiron frases con verbos concretos que negan o esquecemento: “ destecer a vergoña ”, “ berrar aos catro ventos cada nome”, preguntar “ onde estabas cando te necesitei ? ”, non precisar que “ a casa reclame unha protección oficial ”, dicir “ Sóltame “, diferenciar o amor da “ voz que todo o cala”, sentirse “ libre entre as bolboretas”, saber dunha vez “ se estás ou non OK “, desgravar da “ memoria o número de chanzos que baixan a rúa ”, “ pensar e comezar a mirar aos aros da contorsionista”, ir “ tirando caretas ao longo da vida ”, deixar atrás a “ Fuga ”, que da boca non se escoite “ Un ano xa pasou e nada muda ”, nunca máis sentirse “ madalenas da paixón “...

Quizais só daquela, cando o escrito sexa unha realidade palpable, as mans comezarán a ser únicamente mans coas que se expresar sen ter que pedir constantemente a palabra, e non apéndices que anuncien ameaza, “veloces e crueles armas” .

Antía Otero. Marzo – Abril de 2006.